

Culoarea iubirii

Camelia Ardelean

De plouă ori ninge, în mine nu-i iarnă,
Vuiește pământul a lacrimi de dor,
Se zbate pădurea în noi și răstoarnă
Mormane de frunze, pe-un gând călător.

Mi-e sete de tine și nu mă mai satur
Să-ți sorb adierea din cupa de foc,
În poala iubirii, poverile-mi scutur,
Adun universul întreg la un loc.

`Mi-ascund nerăbdarea sub vălul candorii,
Puzderii de visuri m-alintă duios,
Dar tremur, tăcută, în fața terorii
De-a pierde-n abis al tău chip luminos.

Răsună-a ta voce - o muzică lină,
Ce-mi vindecă magic din rănilile vechi,
Își leagănă crinii a lor crinolină,
Dansează, în stol, rândunele-n perechi.

Ne-alină natura cu-a ei armonie,
Orchestra de șoapte suspină banal,
Sub puntea de raze, zâmbind limonie,
Respiră alene-un pământ ancestral.

De plouă ori ninge, în mine e vară,
Culoarea iubirii se-aprinde ciudat,
Se cerne lumina măiastră afară,
Căci palida iarnă din noi a plecat.